

Visi šios pasakos veikėjai, įvykiai, valstybės ir maršrutai yra tikri, kaip ir visas skausmas bei džiaugsmas. Išgalvojau tik jų koordinates ir tik todėl, kad visiems būtų saugiau.

Ši knyga skirta vaikams. Visiems vaikams, net suaugusiems, – tiems, kurie, nepaisant amžiaus, neprarado troškimo bent reetsykiais pasimatuoti ūgio užsibrėždami pieštuko žymę ant durų staktos ir pasižiūrėti: kiek paugo? Prisipažįstu, kad neketinau šios pasakos rašyti, labiau troškau ją perskaityti! Net neįsivaizduojate, kaip norėjau, kad kas nors kitas ją parašytų! Dar vaikas laukiau, svajojau apie tai ir buvau visiškai tikras, kad ji bet kurią akimirką pasirodys. Daugybę kartų knygynuose ir bibliotekose karštligiškai peržiūrinėjau lentynas jos ieškodamas, bet neradau. Visą gyvenimą taip ir vaikiausi tos savo vienintelės pasakos aiškiai žinodamas apie ką ji, ir nors ilgainiui turinys kito, regis, tebežinau ir dabar. Norėčiau šią pasaką perskaityti pirmą kartą, deja, kartais svajonės pildosi keistai, ir tai jau nebeįmanoma, todėl

pirmą kartą ją perskaityti teks jums, o aš dėl to šiek tiek pavydžiu. Galbūt jums ji taps tik dar viena perskaityta knyga ieškant savosios gyvenimo pasakos. Galbūt. Juk ir aš, neradęs savosios, aptikau daugybę kitų nuostabių knygų, jos mokė mane ir džiugino. Kaip gera būtų nors šiek tiek pradžiuginti ir jus. Vaikystėje, kai ant durų staktos brėždavau savo ūgio žymę, lygindamas ją su anksčiau nubrėžtomis, net suklikdavau iš nuostabos: „Negi tiek paaugau!“ Panašus jausmas apimdavo perskaičius knygą, atsiradusią tinkamu metu. Labai norėčiau, kad jums šis metas būtų tinkamas.

Ar pamenate tą jausmą, kai ima braškėti kaulai ir visa savo esybe suvoki, kad augi? Pamenate? Trokštu vėl tai patirti, būti vaiku ir visa siela pajusti: ką tik vėl paaugau aštuoniais centimetrais!

2 LEMTINGAS PAVASARIS

Nesu nei labai aukštas, nei raumeningas, bet mama sako, kad esu pats drąsiausias ir stipriausias berniukas pasaulyje. Ji tiki, kad mano stiprybė slypi ne kūne. *Keista ta mama, pasakoja apie stiprybę, kurios neįmanoma pamatyti. Kas ta sielos stiprybė?* Klausiau tėčio, bet jis tik šypsojosi ir žadėjo, kad atėjus laikui sužinosiu. Per metus paaugau net aštuonis centimetrus, aiškiai mačiau pieštuko žymę ant durų staktos ir viliauosi, kad tas laikas sužinoti greitai ateis. Turiu metais vyresnę sesę, iš tikrųjų ji vyresnė ne metais, bet pusantrų, tačiau visi kažkodėl sako, kad metais. Nuo neatmenamų laikų mama mums perka vienodus megztukus, todėl daug kas mano, kad mes dvyniai, nes esame ir panašaus ūgio. Jos pieštuko žymė ant durų staktos visada būdavo aukščiau manosios, vėliau greta, o dabar ėmė atsilikti. Gaila, kad ji nebeauga taip greitai, nes man kaip reikiant ją praaugus visi pradės manyti, kad esu jos vyresnis brolis. Aš nenoriu, nes tai neteisinga, juk ji yra mano vyresnioji sesuo ir labai linkiu, kad būtų kuo aukštesnė! Bet kaip tai padaryti, kai ji metus laiko guli

ligoninėje? Mano sesutė serga. Nežinau, kokia tai liga, tėvai man nesako, bet mama labai dažnai verkia. Ji verkia tyliai, dažniausiai vakarais, kai mano, kad aš jau miegu. Saugau jos paslaptį ir niekada niekam, net jai, apie tai neprasitariu.

Ir, jei atvirai, tos žymės namuose ant durų staktos sesė jau senokai nebrėžė, nes retokai juose būna. Tėvai pas sesę ligoninėje būna kasdien, o mane nusiveža applan-kyti gal tik kartą per savaitę. Mano manymu, turėtų būti atvirkščiai, nes vis trūksta laiko papasakoti visas girdėtas istorijas apie drakonus ar indėnus, ir ji truputį jų pasi-klausiusi nuolat juokiasi:

– Tu man jau geriau apie pingvinus papasakok, o ne apie savo indėnus, linksmiau bus!

– Apie pingvinus? Apie juos nežinau... Ką jie gali? Krypuoja be tikslo ir lesa žuvis.

– Bet jie turi daugiau plunksnų nei indėnai!

– Ką??? – tomis akimirkomis žvelgdavau į sesę kaip į mažą vaiką, kurį reikia mokyti svarbiausių pasaulio da-lykų, ir dar uoliau kibdavau šviesti ją drakonų ir indėnų klausimais. Diena visuomet mums dingdavo akimirksniu. Gal ligoninėje jas tyčia sutrumpina, kad greičiau baigtųsi liga? Bet sesė sakė, kad taip būna tik tuomet, kai mudu kartu. Su ja mes turime vardų paslaptį, apie kurią prisie-kėme neprasitarti net tėvams. Ji nedidelė, bet labai svarbi:

sesės vardas Upė yra retas ir man pats gražiausias pasaulyje. Upė su tuo irgi sutinka, bet paslaptis prasideda prie manojo vardo. Tėvai be mano sutikimo davė man vardą senelio garbei. Dėl garbės aš sutinku, bet dėl vardo ne! Ir kaip galima su tuo sutikti??? Senelis yra nuostabus žmogus, bet jo vardas – Kleopas. Suprantu, kad tarp senelių tas vardas greičiausiai neatrodo siaubingas, greičiausiai net modernus, nes ten yra ir gerokai baisesnių vardų, bet mano pasaulyje vaikas su Kleopo vardu, nors ir duotu senelio garbei, neretai atrodo kaip dinosauras, o tie tai bent jau išnykę... Iš pradžių vyliausi, kad mano vardas normalus, bet vieną kartą paklausiau sutiktos mergaitės, kuo ji vardu?

– Gabrielė, – atsakė mergaitė ir šypsodamasi paklausė:

– O tavo?

– Kleopas.

– A... O iš tikrųjų? – Tai buvo smūgis į paširdžius...

Nuo to karto susipažinimas man tapo nuolatinio košmaru. Štai tokia ta paslaptis: nors labai myliu senelį, bet tiesiog nekenčiu jo vardo ir net kankinamas niekada to neprisipažinsiu nenorėdamas jo įžeisti. Sykį bandžiau klausti senelio, ar nenorėtų pasikeisti vardo į kokį modernesnį, pavyzdžiui, į Eminemą.

– Yra toks šventas vardas Eminemas? – paklausė tada senelis.

– Kai kam jis beveik šventas, – mėginau įtikinti jį nekaltai šypsodamasis.

– Hmm... Nežinojau, kad yra beveik šventų vardų... – numykė senelis.

– Seneli, tu nesupranti, čia panašiai kaip Beyoncé.

– Bet Oncé moteriškas vardas!

– Tai Beyoncé ir yra moteris!

– Tai kam man tokį siūlai? – nusistebėjo senelis. – Tau ką, Kleopas nepatinka?

– Oi ne, seneli, tik norėjau pasakyti, kad pasaulis keičiasi, nebūtina prisirišti prie praeities, – ir nusukau kalbą apie strėlių antgalių gamybą, o tai senelis išmanė geriausiai už visus pasaulyje. Kai pasidalijau šia paslaptimi su Upe, ji niekada niekam jos neatskleidė, nes myli ir senelį, ir mane. Mano sesė Upė nuostabi, tik kodėl niekas nesako, kada ji pasveiks ir grįš namo!?

– Man ir čia būtų gerai, – guodė mane Upė. – Tėvai aplanko kasdien, senelis nupynė šiaudinę sapnų gaudyklę, tai gaudau visus sapnus, – šypsojosi sesė. – Tu galėtum atvažiuoti dažniau, tik kad man vis tos procedūros, ne visada ir aš galiu.

Čia buvo antroji mudviejų paslaptis (tiesa, ją žinojo ir tėvai, bet jie nesiskaito): Upė dėl pasveikimo procedūrų neteko plaukų, bet tvirtai man pažadėjo, jog jie tikrai ataugo. O iki to laiko nė vienam gyvam padarui Žemėje apie tai negalėjau prasitarti.

Vieną vėlyvo pavasario popietę tėtis pasikvietė arčiau.

– Kaip laikaisi, bičiuli, ar viskas gerai?

– Gerai, – atsakiau ramiai laukdamas, kol sužiniosiu, ką šis nori pasakyti iš tiesų.

– Tau teks dažniau svečiuotis pas senelį, o kartais pas jį ir ilgiau pagyventi, – pareiškė tėtis. – Mes turime rūpesčių, sesutei reikia didesnės priežiūros, o tu juk stipriausias pasaulyje berniukas, ar ne? Pabūsi vienas?

Linktelėjau galva nė nešyptelėjęs, nes nenorėjau išsiduoti, kad pas senelį būti yra jėga! Tik gaila, kad nematysiu Upės. Tačiau dėl viso pikto pasitikrinau:

– Tai būsi vienas ar su seneliu?

– Aišku, kad su seneliu, tik teks pabūti ilgėliau, visą vasarą, – pasakė tėtis kedendamas man plaukus.

– A, su seneliu... tada gerai, nes vienam būtų liūdna ir... – norėjau pasakyti: baisoka, bet paskutinę akimirką apsigalvojau ir pasakiau: – ...neramu dėl jūsų.

Tėtis liūdnai šyptelėjęs pridūrė:

– Rytoj nuvešiu.

– Bet rytoj dar ne vasara, – nusistebėjau.

– Laikas mus spaudžia, o vasara juk tuoj prasidės, – rimtai atsakė tėtis ir baigėme pokalbį.